

Arrest

nr. 37 345 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 27 november 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 oktober 2009 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die op dat moment verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, komt op 1 september 2003 België binnen en verklaart zich vluchteling op 2 september 2003.

Op 5 september 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 mei 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is en op 26 september 2006 neemt de Commissaris-generaal de

beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Het beroep tegen deze beslissing wordt bij arrest nr. 10 180 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 april 2008 verworpen.

Op 4 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoeker gemachtigd wordt tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 29 januari 2009 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente en deelt onder voorlegging van een Bengaals paspoort mee dat hij de Bengaalse nationaliteit heeft en verzoekt dat zijn identiteitsgegevens in die zin gewijzigd worden.

Op 8 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt op 28 oktober 2009 ter kennis gebracht aan verzoeker en vormt de bestreden beslissing.

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Art 13 §2bis van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 02.09.03 heeft de betrokken vreemdeling een asielaanvraag ingediend op de identiteit S.H. geboren op (...) te Rangoon. Hij verklaarde onderdaan te zijn van Myanmar en van Royingya origine te zijn. Als kind verliet hij Myanmar en woonde en werkte in Bangladesh waar hij onderdrukt werd en vreesde naar Myanmar te worden teruggestuurd. Zijn asielaanvraag werd onontvankelijk gezet door de DVZ op 05.09.03, in beroep bij het CGVS werd beslist tot verder onderzoek op 30.05.05. Hij werd niet erkend door het CGVS op 28.09.06 omdat hij niet aannemelijk kon maken van Royingya origine te zijn. Hij ging in beroep bij de VBC.

Op 28.05.2007 diende de betrokkene een aanvraag tot machtiging in tot voorlopig verblijf om humanitaire redenen in op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de vreemdelingenwet. De elementen die hij aanhaalde om deze aanvraag te staven waren zijn lange nog lopende asielprocedure, tewerkstelling en integratie.

Op 29.01.2009 legt de betrokkene bij de gemeente Brussel een Bengaals paspoort voor met nummer (...) afgegeven te Brussel op 26.12.2008 op zijn identiteitsgegevens. Uit het Bengaalse paspoort blijkt dat de betrokkene geen onderdaan is van Myanmar maar van Bangladesh. Dit houdt in dat zijn verklaringen bij zijn asielaanvraag over zijn nationaliteit en reden van vlucht naar België bedrieglijk waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van zijn ware nationaliteit en ware reden van vertrek de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden. Uit het rapport van het CGVS (03/17954) blijkt dat zij “sneller een beslissing hadden kunnen nemen indien de betrokken persoon onmiddellijk de waarheid met betrekking tot zijn identiteit, herkomst en reden van vertrek had medegedeeld”. Ook de andere elementen die hij bij zijn regularisatieverzoek aanhaalde, met name zijn tewerkstelling en integratie in België konden enkel ontstaan door de frauduleuze asielaanvraag die hij bij de Belgische autoriteiten had ingediend. De verklaring van de betrokkene over zijn gewijzigde nationaliteit, met name dat hij geen documenten kon bekomen bij de ambassade van Myanmar is ontoereikend om de wijziging te rechtvaardigen.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie- en asielinstanties betreffende zijn nationaliteit zowel bij zijn asielaanvraag als bij zijn regularisatieaanvraag van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632), in casu het Nederlands.

Er kan niet worden ingegaan op het verzoek van verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 13 §2bis, 18 en 20 van de Vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel inzake intrekking van een akte, van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het beginsel volgens hetwelk elke administratieve akte moet steunen op legitieme motieven, van het beginsel volgens hetwelk de overheid gehouden is te oordelen rekening houdend met alle elementen van de zaak. Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan, een manifeste kwalificatiefout en het ontbreken van een feitelijke verantwoording.

Verzoeker zet uiteen dat een regelmatige administratieve rechtshandeling die rechten doet ontstaan niet kan worden ingetrokken. Als de handeling onregelmatig is, kan zij enkel worden ingetrokken gedurende de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of in het geval van een beroep, tot het sluiten der debatten. Van dit principe kan niet worden afgeweken behalve wanneer een uitdrukkelijke wettelijke bepaling de intrekking toestaat of wanneer de handeling is aangetast door een zodanige onregelmatigheid dat ze voor onbestaande dient te worden gehouden of wanneer de handeling is uitgelokt door bedrog.

Verzoeker meent dat fraude op een restrictieve manier moet worden geïnterpreteerd. In casu heeft verzoeker gezegd dat hij geboren is in Myanmar maar dat hij sedert lange tijd in Bangladesh verblijft. Door het paspoort afgeleverd door de Bengaalse autoriteiten, wordt bevestigd dat verzoeker geboren is in Rangoon, Myanmar. Verzoeker heeft verschillende keren tevergeefs geprobeerd om een paspoort te verkrijgen van de Myanmarese autoriteiten. Het beschikken over de Bengaalse nationaliteit stelt de realiteit van het beschikken over de Myanmarese nationaliteit niet in vraag. Verzoeker is echter in de onmogelijkheid om deze nationaliteit aan te tonen, reden waarom hij zich tot de Bengaalse autoriteiten gewend heeft. Dit betreft geenszins fraude in hoofde van verzoeker met het oog op het misleiden van de Belgische autoriteiten en kan in geen geval de intrekking van de verblijfskaart rechtvaardigen.

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen werd omkleed aangezien daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag is vermeld. De vermeldingen in de bestreden beslissing laten verzoeker immers toe om kennis te hebben van de redenen op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en zorgen ervoor dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Er kan in dit opzicht worden verwezen naar vaste rechtspraak van de Raad.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn asielaanvraag verklaarde afkomstig te zijn uit Myanmar en dat hij deze nationaliteit jaren aan een stuk heeft aangehouden. Uit het door

verzoeker in 2009 voorgelegde paspoort blijkt echter dat hij de Bengaalse nationaliteit bezit. In de bestreden beslissing werd geantwoord op verzoekers argument als zou hij tevergeefs getracht hebben de nationaliteit te verkrijgen bij de Myanmarese autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers verklaring over zijn gewijzigde nationaliteit, namelijk dat hij geen documenten kon verkrijgen bij de ambassade van Myanmar, ontoereikend is om de wijziging te rechtvaardigen.

Uit de ingewonnen informatie bij het Commissariaat-generaal blijkt verder dat het Commissariaat-generaal onmiddellijk een beslissing inzake de asielaanvraag zou hebben genomen indien de juiste identiteits- en nationaliteitsgegevens van bij het begin kenbaar zouden zijn gemaakt. In de bestreden beslissing wordt terecht geconcludeerd dat verzoeker de Belgische autoriteiten op bewuste wijze heeft trachten te misleiden, dat wanneer verzoeker eerlijk was geweest van in het begin, hij geen lange asielprocedure had hoeven te doorlopen. In casu is dan ook het beginsel "fraus omnia corrumpit" van toepassing.

Waar verzoeker argumenteert dat verwerende partij slechts binnen een periode van 30 dagen kon terugkomen op een eerder genomen beslissing, wijst verwerende partij er met citering van een arrest van de Raad van State op dat de termijn van dertig dagen niet geldt wanneer een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking mogelijk maakt of wanneer het gaat om een rechtshandeling die door een zo voor de hand liggende onregelmatigheid is aangetast dat ze voor onbestaande moet worden gehouden of wanneer die handeling is uitgelokt door bedrog. In casu blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de intrekking van de machtiging tot verblijf gebeurde omdat verzoeker zijn machtiging tot verblijf verkregen had als gevolg van fraude. Aldus kon de intrekking volgens verwerende partij, die in dit verband verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gebeuren op om het even welk ogenblik, ook buiten de beroepstermijn van dertig dagen.

De bestreden beslissing werd op nauwkeurige en uitgebreide wijze gemotiveerd rekening houdend met alle elementen van het dossier.

3.1.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 18 en 20 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat om de schending van deze artikelen met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het aanduiden van voornoemde rechtsregels, maar hij geeft geen enkele omschrijving van de wijze waarop deze regels geschonden werden. Ambtshalve wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is

3.1.3.2. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de intrekking van een administratieve akte en voert aan dat een onregelmatige administratieve rechtshandeling die rechten doet ontstaan slechts kan worden ingetrokken binnen de beroepstermijn of tot de sluiting der debatten en dat van deze regel niet kan worden afgeweken tenzij er een wettelijke bepaling is die deze intrekking toestaat of wanneer de handeling is aangetast door een zodanige onregelmatigheid dat ze voor onbestaande dient te worden gehouden of wanneer de handeling wordt uitgelokt door bedrog. Verzoeker stelt dat dit bedrog restrictief moet worden geïnterpreteerd.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing in casu een op zichzelf staande beslissing is met een eigen rechtsgrond, namelijk artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet, en dat deze beslissing niet kan worden beschouwd als een intrekking van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 24 september 2007 waarbij verzoeker gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur. De bestreden beslissing stelt in casu pas vanaf haar datum een einde aan het verblijf van de vreemdeling. Mocht de beslissing van 24 september 2007 werkelijk zijn ingetrokken, dan zou zij geacht worden ab initio uit het rechtsverkeer te verdwijnen en geacht worden nooit te zijn genomen (RvS 20 mei 2003, nr. 119 574). Dit is in casu niet het geval nu enkel het toegelaten verblijf van verzoeker beëindigd wordt

vanaf 28 oktober 2009. Nu er geen sprake is van een intrekking maar louter van een beëindiging van het verblijf, is de verwijzing van verzoeker naar de leer van de intrekking van een administratieve rechtshandeling niet ter zake dienend.

Artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, luidt immers als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

3.1.3.3. Verzoeker betwist in het middel dat hij fraude zou hebben gepleegd en voert zowel de schending van de formele motiveringsplicht aan als de schending van de materiële motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker fraude heeft gepleegd betreffende zijn nationaliteit die van doorslaggevend belang is geweest voor het verkrijgen van zijn machtiging tot verblijf. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij tevergeefs geprobeerd heeft een paspoort te verkrijgen van de Myanmarese autoriteiten. Hij was dus in de onmogelijkheid om deze nationaliteit aan te tonen, zodat hij zich vervolgens gewend heeft tot de Bengaalse autoriteiten. Het Bengaals paspoort bevestigt dat verzoeker geboren is in Rangoon, Myanmar. Verzoeker meent dat dit niet als fraude kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Op 02.09.03 heeft de betrokken vreemdeling een asielaanvraag ingediend op de identiteit S.H. geboren op (...) te Rangoon. Hij verklaarde onderdaan te zijn van Myanmar en van Royingya origine te zijn. Als kind verliet hij Myanmar en woonde en werkte in Bangladesh waar hij onderdrukt werd en vreesde naar Myanmar te worden teruggestuurd. Zijn asielaanvraag werd onontvankelijk gezet door de DVZ op 05.09.03, in beroep bij het CGVS werd beslist tot verder onderzoek op 30.05.05. Hij werd niet erkend

door het CGVS op 28.09.06 omdat hij niet aannemelijk kon maken van Rohingya origine te zijn. Hij ging in beroep bij de VBC.

Op 28.05.2007 diende de betrokkene een aanvraag tot machtiging in tot voorlopig verblijf om humanitaire redenen in op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de vreemdelingenwet. De elementen die hij aanhaalde om deze aanvraag te staven waren zijn lange nog lopende asielprocedure, tewerkstelling en integratie.

Op 29.01.2009 legt de betrokkene bij de gemeente Brussel een Bengaals paspoort voor met nummer (...) afgegeven te Brussel op 26.12.2008 op zijn identiteitsgegevens. Uit het Bengaalse paspoort blijkt dat de betrokkene geen onderdaan is van Myanmar maar van Bangladesh. Dit houdt in dat zijn verklaringen bij zijn asielaanvraag over zijn nationaliteit en reden van vlucht naar België bedrieglijk waren. De betrokkene heeft door het verzwijgen van zijn ware nationaliteit en ware reden van vertrek de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden. Uit het rapport van het CGVS (03/17954) blijkt dat zij "sneller een beslissing hadden kunnen nemen indien de betrokken persoon onmiddellijk de waarheid met betrekking tot zijn identiteit, herkomst en reden van vertrek had medegedeeld". Ook de andere elementen die hij bij zijn regularisatieverzoek aanhaalde, met name zijn tewerkstelling en integratie in België konden enkel ontstaan door de frauduleuze asielaanvraag die hij bij de Belgische autoriteiten had ingediend. De verklaring van de betrokkene over zijn gewijzigde nationaliteit, met name dat hij geen documenten kon bekomen bij de ambassade van Myanmar is ontoereikend om de wijziging te rechtvaardigen.

Het is duidelijk dat de valse verklaringen van de betrokkene bij de Belgische migratie- en asielinstanties betreffende zijn nationaliteit zowel bij zijn asielaanvraag als bij zijn regularisatieaanvraag van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf."

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zich op 29 januari 2009 heeft aangeboden met een Bengaals paspoort waaruit blijkt dat hij de Bengaalse nationaliteit heeft. Deze nationaliteit geldt ongeacht de geboorteplaats van verzoeker. Uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat verzoeker tijdens zijn asielaanvraag verklaarde dat hij de toenmalige Birmaanse, nu de Myanmarese nationaliteit bezat en van origine Rohingya was. Op zijn dertiende vluchtte hij naar Bangladesh en na een kort verblijf in een vluchtelingenkamp begon hij daar te werken. In 2003 vluchtte hij naar België. De Commissaris-generaal weigerde aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling omdat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij een Rohingya was afkomstig uit Myanmar. De Commissaris-generaal stelde eveneens "Aangezien uw ingeroepen problemen in Bangladesh onlosmakelijk verbonden zijn met uw etnische afkomst kan er dan ook geen geloof worden gehecht dat u Bangladesh diende te verlaten om die redenen die u in uw asielrelaas uiteenzette."

De motieven van de bestreden beslissing steunen bijgevolg op de gegevens van het dossier. Ook de bewering van verzoeker dat hij geen paspoort kon verkrijgen bij de Myanmarese autoriteiten en zich daarna tot de Bengaalse autoriteiten heeft gewend, wordt beantwoord in de beslissing. De omstandigheid dat verzoeker deze ongestaafde bewering louter herhaalt in het middel, doet geen afbreuk aan dit motief. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in alle redelijkheid en met inachtneming van de gegevens van het dossier besloten dat verzoeker fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang is geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout, noch van een kwalificatiefout of een gebrek in de feitelijke verantwoording van de beslissing.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van de Grondwet en van het beginsel van de niet beschikbaarheid van administratieve bevoegdheden. Verzoeker voert tevens de onbevoegdheid aan van de steller van de akte, de schending van de artikelen 4 en 6 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 “Regering. Ontslagen. Benoemingen. Wijzigingen.” en de schending van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden.

Verzoeker voert aan dat de beslissing genomen is door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, terwijl volgens artikel 6 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 “Regering. Ontslagen. Benoemingen. Wijzigingen.” de staatssecretaris toegevoegd is aan de minister belast met het Migratie- en asielbeleid. De minister belast met het Migratie- en asielbeleid put haar bevoegdheden uit artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 en uit artikel 17 van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden.

Uit deze bepalingen volgt niet dat aan de minister of de haar toegevoegde staatssecretaris op formele wijze de bevoegdheden werden toegekend bedoeld in artikel 1 van de Vreemdelingenwet. De voorgedij over de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de economische migratie zijn hier niet mee gelijkgesteld.

De bevoegheidsdelegatie aan de steller van de akte gaat uit van een onbevoegde autoriteit.

3.2.2. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van de Grondwet, van het beginsel van de niet beschikbaarheid van administratieve bevoegdheden, van artikel 82 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 “Regering. Ontslagen. Benoemingen. Wijzigingen.” en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker voert aan dat de beslissing genomen is door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan echter geen bevoegdheid delegeren die hem niet toekomt.

Artikel 33 van de Grondwet bepaalt dat alle machten uitgaan van de Natie en worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald.

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat voor de toepassing van dit besluit onder “de minister” moet worden begrepen de minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft.

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 “Regering. Ontslagen. Benoemingen. Wijzigingen.” bepaalt dat de eerste minister belast is met de coördinatie van het Migratie- en asielbeleid en dat mevrouw J. Milquet belast is met het Migratie- en asielbeleid.

In de veronderstelling van een uitgebreide lezing van de term “Migratie- en asielbeleid”, is mevrouw J. Milquet belast met de bevoegdheid bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Artikel 52 van dit besluit kent aan de minister of zijn gemachtigde de bevoegdheid toe om het verblijfsrecht niet te erkennen.

Artikel 82 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de besluiten waarbij de minister de in deze wet bepaalde opdrachten van bevoegdheid verleent, in hun geheel worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. Verzoeker meent dat hieruit volgt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kan weigeren een verblijfsrecht te erkennen op basis van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8

oktober 1981, behalve mocht de bevoegde minister een algemene of bijzondere delegatie hebben uitgevaardigd, die echter onbestaande is of minstens niet tegenstelbaar bij gebreke aan publicatie.

3.2.3. Verzoeker voert een vierde middel aan waarin hij de schending aanvoert van artikel 159 van de Grondwet, van de artikelen 33, 104 en 105 van de Grondwet en van het beginsel van de niet beschikbaarheid van administratieve bevoegdheden. Verzoeker voert tevens de onbevoegdheid aan van de steller van de akte, en de schending van de artikelen 1, 2, 3, 4bis, 7, 8bis, 9, 9bis, 10, 10ter, 11, 12bis, 13, 14, 15, 17, 18, 20, 22, 25, 27, 29, 32, 39/8, 39/19, 39/24, 39/27, 39/29, 39/44, 39/45, 39/54, 39/56, 39/79, 41, 41bis, 41ter, 42, 42bis, 42ter, 42quater, 42 quinquies, 42septies, 43, 46bis, 49, 49/1, 49/2, 50, 50bis, 51, 51/3, 51/3bis, 51/4, 51/5, 51/6, 51/7, 51/8, 51/10, 52/2, 52/3, 52/4, 53bis, 54, 57/2, 57/3, 57/4, 57/5bis, 57/25, 57/28, 57/30 tot en met 57/36, 58, 61, 61/2 tot en met 61/5, 61/7, 61/9, 61/11, 61/12, 61/13, 68, 71, 72, 73, 74, 74/4, 74/4bis, 74/5 tot en met 74/7, 76 en 82 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert de onwettigheid aan van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 20 september 2009.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing is genomen door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Artikel 33 van de Grondwet bepaalt dat alle machten uitgaan van de Natie en worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald.

Artikel 105 van de Grondwet bepaalt dat de Koning geen andere macht heeft dan die welke de Grondwet en de bijzondere wetten, krachtens de Grondwet zelf uitgevaardigd, hem uitdrukkelijk toekennen.

Wanneer artikel 104 van de Grondwet aan de Koning toestaat om de bevoegdheden van de staatssecretarissen te bepalen, dan is dit uiteraard binnen het kader van zijn eigen bevoegdheden.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat voor de toepassing van deze wet onder "de Minister" wordt verstaan de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Vreemdelingenwet kent deze bevoegdheid enkel toe aan de minister. Verzoeker verwijst naar rechtsleer inzake de staatssecretarissen en naar arresten van de Raad van State inzake de bevoegdheidsverdeling tussen de koning en de minister. Verzoeker meent dat het enkel aan de minister toekomt om de bevoegdheden te delegeren die hem rechtstreeks zijn toegekend. Deze delegatie moet de vormvereisten respecteren die voorzien zijn in artikel 82 van de Vreemdelingenwet om tegenstelbaar te zijn.

De koning kan aan een staatssecretaris geen bevoegdheden toekennen waarover hij zelf niet beschikt. Op basis van artikel 159 van de Grondwet moeten artikel 6 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 en artikel 5 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 dat artikel 17 vervangt van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 buiten toepassing worden gelaten in zoverre deze bepalingen zouden worden geïnterpreteerd dat aan een staatssecretaris de bevoegdheden van de minister worden toegekend inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Daaruit volgt dat de bevoegdheidsdelegatie aan de steller van de akte uitgaat van een onbevoegde overheid.

3.2.4. In de nota repliceert verwerende partij op het tweede, derde en vierde middel samengenomen. Zij verwijst naar de toepassing van artikel 104 van de Grondwet in samenlezing met de artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 waaruit blijkt dat een staatssecretaris, behoudens welomschreven uitzonderingen, alle bevoegdheden van een minister heeft. Verwerende partij verwijst hiervoor naar rechtsleer. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Door artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 wordt mevrouw J. Milquet, die bij koninklijk besluit van 20 maart 2008 benoemd werd tot Vice-eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, bovendien belast met het Migratie- en asielbeleid. In artikel 6 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 wordt de heer M. Wathelet benoemd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met het Migratie- en asielbeleid. Bijgevolg kan worden aangenomen dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, M. Wathelet, als de minister belast met Migratie- en asielbeleid, J. Milquet, bevoegd zijn voor het nemen en verdedigen in rechte van de individuele beslissingen op basis van bepalingen van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is op wettige wijze tot stand gekomen.

3.2.5. Het tweede, derde en vierde middel hangen samen in die zin dat ze betwisten dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bevoegd is om beslissingen te nemen die de wet toekent aan de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en daarom deze bevoegdheid, waarover hij niet eens beschikt, niet kan delegeren aan een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het tweede, derde en vierde middel worden hieronder samen behandeld en besproken.

Verzoeker voert aan dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat enkel een minister beslissingen kan nemen op basis van de Vreemdelingenwet, namelijk de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en dat een staatssecretaris deze bevoegdheid niet heeft. In casu werd de bestreden beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

*“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.
Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.
De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.
De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”*

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt ondermeer het volgende:

*“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.
Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:
1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;
2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;
3° reglementaire Koninklijke besluiten;
4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.
Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.
Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”*

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *“Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht*

Publiekrecht", Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 17 juli 2009 wordt mevrouw J. Milquet, die bij koninklijk besluit van 20 maart 2008 benoemd werd tot Vice-Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, bovendien belast met het migratie- en asielbeleid (artikel 4). De heer M. Wathelet wordt benoemd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met Migratie- en asielbeleid (artikel 6).

Bijgevolg kan worden aangenomen dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, M. Wathelet, als de minister belast met Migratie- en asielbeleid, J. Milquet, bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het besluit van 8 oktober 1981.

In zoverre verzoeker kritiek uit op de omstandigheid dat de beslissing ondertekend werd door de gemachtigde van de staatssecretaris, merkt de Raad het volgende op. Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit van 18 maart 2009), vermeldt dat voor de toepassing van dit besluit onder "Minister" moet worden verstaan "de Minister die bevoegd is voor de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen". Dit is een gelijkaardige bepaling als opgenomen in de Vreemdelingenwet en in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Aangezien hierboven reeds werd uiteengezet dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid als de minister belast met Migratie- en asielbeleid bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het besluit van 8 oktober 1981, dient te worden aangenomen dat zowel de minister als de staatssecretaris deze bevoegdheid kunnen delegeren aan de gemachtigde ambtenaar zoals bepaald in het delegatiebesluit van 18 maart 2009. De bestreden beslissing werd rechtsgeldig genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker niet aantoonbaar in welk opzicht de door hem ingeroepen bevoegdheidsproblematiek een invloed heeft gehad op de strekking van de bestreden beslissing.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen in het tweede, derde en vierde middel kan niet worden aangenomen.

Het tweede, derde en vierde middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET